

Az Emberi Jogok Európai Bizottsága

29082/95 sz. kérelem

Dallos Zoltán kontra Magyarország

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE
(elfogadva 1999. szeptember 8-án)

I. BEVEZETÉS

1. Az alábbiakban összefoglaljuk az ügyet, amint azt a felek az Emberi Jogok Európai Bizottsága elé terjesztették, valamint a Bizottság előtt lefolytatott eljárást.

A. A kérelem

2. A kérelmező magyar állampolgár, 1949-ben született és Vonyarcvashegyen, Magyarországon él. A Bizottság előtt Noll L. úr, Nagykanizsán, Magyarországon praktizáló ügyvéd képviselte.

3. A kérelmet Magyarország ellen nyújtották be. Az alperes kormányt Höltzl L. úr, a Kormány képviselője képviselte.

4. Az ügy egy büntetőeljárás tisztességes voltával kapcsolatos, amelynek során a különösen nagy értékre elkövetett sikkasztással gyanúsított, majd első fokon e bűncselekmény miatt elítélt kérelmező által elkövetett cselekményt a fellebbviteli bíróság különösen nagy értékre elkövetett csalássá minősítette át. A kérelmező az Egyezmény 6. cikkének 1. és 3. bekezdéseire hivatkozik.

B. A Bizottság előtt lefolytatott eljárás

5. A kérelmet 1995. január 9-én nyújtották be és 1995. november 7-én jegyezték be.

6. 1996. szeptember 4-én a Bizottság (Első Kamara) úgy döntött, hogy az Eljárási Szabályzat 48. szabálya 2(b) bekezdésének megfelelően tájékoztatja az alperes Kormányt a kérelemről, s hogy felhívja a feleket arra, hogy terjesszék elő írásos észrevételeiket a kérelmező panaszának elfogadhatóságával és érdemével kapcsolatban, amely panaszt a kérelmező (az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdése alapján) az ellene lefolytatott büntetőeljárás állítólagos tisztességtelen voltára, valamint (az Egyezmény 6. cikke 3. bekezdése alapján) az ellene felhozott vád természetéről és okáról nyújtott állítólagos elégtelen tájékoztatásra, s védekezési lehetőségeinek ebből fakadó meggyengülésére alapozta.

7. A Kormány 1996. október 30-án terjesztette elő észrevételeit. A kérelmező 1997. január 20-án válaszolt.

8. 1998. szeptember 10-én a Bizottság elfogadhatóvá nyilvánította a kérelmet.

9. A Bizottság elfogadhatóságról hozott határozatának a szövegét 1998. szeptember 24-én küldték meg a feleknek, akiket felkértek arra, hogy terjesszék elő az ügy érdemével kapcsolatos további észrevételeiket. A Kormány 1998. október 9-én terjesztette elő további észrevételeit. A kérelmező 1998. október 29-én és 1999. január 4-én nyújtott be további észrevételeket.

10. Az Egyezmény Tizenegyedik Jegyzőkönyvének 1998. november 1-én történt hatálybalépésével a kérelem a Bizottság Plenáris Ülése elé került.

11. Az ügy elfogadhatóvá nyilvánítása után a Bizottság – az Egyezmény korábbi¹ 28. cikke 1(b) bekezdésével összhangban eljárva – a felek rendelkezésére bocsátotta magát abból a célból, hogy az ügy békés rendezését biztosítsa. A felek magatartásának fényében a Bizottság most úgy találja, hogy nincs olyan alap, amelyen a békés rendezés létrejöhetne.

C. Ezen jelentés

12. Ezen jelentést a Bizottság az Egyezmény 31. cikkének megfelelően, tanácskozások és szavazás után, az alábbi tagok jelenlétében készítette:

S. TRECHSEL úr, elnök

E. BUSUTIL

A. S. GÖZÜBÜYÜK

A. WEITZEL

J.-C. SOYER

H. DANELIUS urak

G. H. THUNE asszony

F. MARTINEZ úr

J. LIDDY asszony

L. LOUCAIDES

J.-C. GEUS

M. P. PELLONPÄÄ

B. MARXER

M. A. NOWICKI

B. CONFORTI urak

Sir Nicolas BRATZA

I. BÉKÉS

D. ŠVÁBY

G. RESS

A. PERENIČ

K. HERNDL

E. BIELIUNAS

E. A. ALKEMA

M. VILA AMIGO urak

M. HION asszony

R. NICOLINI

A. ARABADJIEV urak

¹ A „korábbi” kifejezés az Egyezménynek a Tizenegyedik Jegyzőkönyv 1998. november 1-i hatálybalépése előtti szövegére utal.

13. Ezen jelentés szövegét 1999. szeptember 8-án fogadta el a Bizottság, s az Egyezmény korábbi 31. cikke 2. bekezdésének megfelelően most megküldi az Európa Tanács Miniszteri Bizottságának.

14. Az Egyezmény korábbi 31. cikke szerint a jelentés célja, hogy:

(i) a tényeket megállapítsa, és

(ii) állást foglaljon arról, hogy a megállapított tények azt jelentik-e, hogy az érdekelt állam a jelen Egyezményben vállalt kötelezettségeit megsértette.

15. A Bizottság határozata a kérelem elfogadhatóságáról a jelentéshez csatolva található.

16. A felek beadványainak teljes szövege a tárgyi bizonyítékként elhelyezett dokumentumokkal együtt a Bizottság levéltárában található.

II. A TÉNYEK MEGÁLLAPÍTÁSA

A. Az ügy körülményei

17. 1992 november 25-én a Zala Megyei Főügyészség különösen nagy értékre elkövetett sikkasztás vádjával vádat emelt a kérelmező ellen. A Főügyészség előterjesztette, hogy 1990 júliusa és 1991 májusa között a kérelmező az E. Kft. ügyvezető igazgatójaként külkereskedelmi megbízási szerződést kötött egy holland és egy magyar üzletféllel. A Főügyészség szerint a kérelmező az E. Kft. részéről elmulasztotta átutalni a szerződés alapján a magyar partnernek járó összeg bizonyos részét, azt az E. Kft. céljaira fordította, így mintegy 1,400,000 Ft kárt okozott. A vádiratot 1993. április 20-án kézbesítették a kérelmezőnek. Ezen eljárásban, csakúgy mint a későbbiekben, a kérelmezőt ügyvéd képviselte.

18. 1993. június 30-án a Keszthelyi Városi Bíróság jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntette miatt elítélte a kérelmezőt, s egy év négy hónap börtönbüntetésre, valamint pénzbírságra ítélte.

19. A Városi Bíróság úgy találta, hogy egy 1990. július és 1991. május között érvényes megbízási szerződés keretében az E. Kft. részéről eljáró kérelmező elmulasztotta átutalni a holland partnertől beérkezett összegek egy részét a magyar partnernek, holott ez a szerződés alapján kötelessége lett volna. Az összegeket az E. Kft. saját céljaira használta fel. A Városi Bíróság utalt a kérelmező védekezésére, miszerint ő egyszerűen elmulasztott kellő figyelmet szentelni a szóban forgó összegek átutalásával kapcsolatos szerződéses kötelességének; hogy 1991 áprilisáig nem is volt tudomása arról, hogy a szóban forgó összegek beérkeztek és átutalhatók; hogy az E. Kft. szerződéses kötelességének teljesítésével kapcsolatos mulasztása egyszerűen annak következménye volt, hogy a Kft. nem tudta behajtani kintlévő követeléseit; és végül, hogy a kérelmező szóban megállapodott a magyar partnerrel a kérdéses összegek egy részének felhasználásáról. Azonban S. úr és két további tanú vallomásra figyelemmel a Városi Bíróság úgy találta, hogy a kérelmező szándékosan mulasztotta el a szóban forgó összegek átutalását abból a célból, hogy az E. Kft. tevékenységét finanszírozza.

20. A kérelmező fellebbezést nyújtott be a Városi Bíróság ítélete ellen, míg a Főügyészség elfogadta az ítéletet. Fellebbezésében a kérelmező felmentését kérte azon az alapon, hogy a megállapított tényállás téves volt.

21. 1993. november 12-én a Zala Megyei Bíróság helyben hagyta a kérelmező bűnösségének megállapítását és a kiszabott büntetést, de jelentős értékre elkövetett csalás büntettére változtatta a bűncselekmény minősítését.

22. A Megyei Bíróság úgy találta, hogy a Főügyészség által a vádiratban hivatkozott és a Városi Bíróság által megállapított tények nem valósították meg a sikkasztás büntettét. Ugyanakkor, a kérelmező magatartása, nevezetesen az, hogy a szóban forgó tranzakció során több alkalommal hamis tájékoztatást nyújtott a magyar üzletfélnek a holland üzletfél által teljesített fizetések aktuális állapotáról, megvalósította a jelentős értékre elkövetett csalás büntettét. Ebben a vonatkozásban a Megyei Bíróság az első fokú eljárás során összeállított iratok tartalmára, különösen a kérelmező és S. tanú első fokú tárgyalásokon tett kijelentéseire, valamint a nyomozati dokumentumokra támaszkodott.

23. A kérelmező felülvizsgálati indítványt nyújtott be a Legfelsőbb Bírósághoz, amelyben téves elítélését panaszolta, rámutatva – különösen –, hogy eredetileg nem csalással, hanem sikkasztással vádolták.

24. 1994. június 28-án a Legfelsőbb Bíróság megerősítette a kérelmező elítélését jelentős értékre elkövetett csalás büntette miatt. A Legfelsőbb Bíróság emlékeztetett arra, hogy míg a bíróságok valóban a vádirat tartalmához kötöttek, ez nem vonatkozik a cselekmények minősítésére. A Legfelsőbb Bíróság szerint azokat a ténybeli elemeket, amelyek – a másodfokú eljárásban – a bűncselekmény átminősítését indokoltá tették, lényegében már a vádirat is tartalmazta. A kérelmező állítólagos téves elítélését illetően a Legfelsőbb Bíróság nem talált alapot ezen vélemény alátámasztására. A Legfelsőbb Bíróság ítéletét 1994. augusztus 18-án kézbesítették a kérelmezőnek.

B. Az ügyre vonatkozó hazai jogszabályok

25. A büntetőeljárásról szóló, többször módosított 1973. évi I. törvény (Be) 9. §. (2) bekezdése kimondja, hogy bírósági eljárás csak törvényes vád alapján indulhat. A bíróság annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak olyan cselekmény alapján, melyet a vád tartalmaz.

26. A 132. §. (1) bekezdése kimondja, ha a rendelkezésre álló adatok alapján meghatározott személy alaposan gyanúsítható bűncselekmény elkövetésével, a hatóság közli vele ennek lényegét, a vonatkozó jogszabályok megjelölésével.

27. A 146. §. (2) bekezdése kimondja, hogy a vádiratnak tartalmaznia kell azon tények rövid leírását, amelyek miatt a vádlott ellen vádat emelnek.

28. A 203. §. (1) bekezdése megkívánja, hogy a tárgyaláson felolvassák azt a bizonyítás eszközeként szolgáló okiratot vagy iratot, melynek tartalmát a bíróság bizonyítékként értékeli.

29. A 239. §. (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a határozatát az első fokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az első fokú bíróság ítélete megalapozatlan.

30. A 241. §. kimondja, hogy az első fokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét megállapítani, illetőleg a vádlott büntetését súlyosbítani csak akkor lehet, ha a terhére fellebbezést jelentettek be. A vádlott terhére bejelentett fellebbezésnek azt kell tekinteni, amely bűnösségének megállapítására, cselekményének súlyosabb minősítésére vagy büntetésének súlyosítására irányul.

31. A 258. §. (1) bekezdés a) pontja szerint a másodfokú bíróság a tényállást kiegészíti, illetőleg helyesbíti, ha a hiánytalan, illetőleg a helyes tényállás az iratok tartalma alapján megállapítható; az első fokú bíróság ítéletét az így megállapított tényállás alapján bírálja el.

32. A 260. §. szerint, ha az első fokú bíróság jogszabályt helytelenül alkalmazott és ítéletét nem kell hatályon kívül helyezni, a másodfokú bíróság az ítéletet megváltoztatja, és a törvénynek megfelelő határozatot hoz.

33. A Büntető Törvénykönyvről szóló, többször módosított 1978. évi IV. törvény (Btk.) 317. §. (1) bekezdése szerint, aki a rábízott dolgot jogtalanul eltulajdonítja, vagy azzal sajátjaként rendelkezik, sikkasztást követ el. Az (5) bekezdés a) pontja kimondja, hogy a büntetés egy évtől öt évig tartó szabadságvesztés, ha a sikkasztást jelentős értékre követik el.

34. A 318. §. (1) bekezdése szerint, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz, csalást követ el. Az (5) bekezdés kimondja, hogy a büntetés egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés, ha a csalás jelentős kárt okoz.

III. A BIZOTTSÁG VÉLEMÉNYE

A. Elfogadhatónak nyilvánított panaszok

35. A Bizottság elfogadhatónak nyilvánította:

– a kérelmező azon panaszát, hogy mivel öt különösen nagy értékre elkövetett sikkasztás büntetével vádolták és e büntett elkövetésében találták bűnösnek, a terhére rótt cselekmény különösen nagy értékre elkövetett csalássá történt átminősítése a fellebbviteli bíróság részéről meggátolta őt abban, hogy megfelelő módon gyakorolja a védelemhez fűződő jogát, s emiatt az ellene lefolytatott büntető eljárás nem felelt meg a tisztességes eljárás követelményeinek.

B. Az eldöntendő kérdés

36. A jelen ügyben az eldöntendő kérdés a következő:

– megsértették-e az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésével együtt vizsgált 6. cikk 3. bekezdésének (a) és (b) pontjait.

C. Az Egyezmény 6. cikkének 1. és 3. bekezdéseit illetően

37. A kérelmező sérelmezi, hogy mivel őt különösen nagy értékre elkövetett sikkasztás büntetvével vádolták és e büntett elkövetésében találták bűnösnek, a terhére rótt cselekmény különösen nagy értékre elkövetett csalássá történt átminősítése a fellebbviteli bíróság részéről meggátolta őt abban, hogy megfelelő módon gyakorolja a védelemhez fűződő jogát, s emiatt az ellene lefolytatott büntető eljárás nem felelt meg a tisztességes eljárás követelményeinek.

38. Az Egyezmény 6. cikkének vonatkozó rendelkezései szerint:

„1. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen ... tárgyalja ...

3. Minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van – legalább – arra, hogy:

a) a legrövidebb időn belül tájékoztassák olyan nyelven, amelyet megért, és a legrészletesebb módon az ellene felhozott vád természetéről és indokairól;

b) rendelkezék a védekezésének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel;...”

39. A kérelmező fenntartja, hogy a Megyei Bíróság olyan bűncselekmény miatt ítélte őt el, amelynek nem minden törvényi tényállási elemét tartalmazta a vádiratban megfogalmazott tényállás. Ilyen körülmények között nem állítható, hogy megfelelően tájékoztatták az ellene felhozott vád természetéről, ami a 6. cikk 3. bekezdésében számára biztosított jogok megsértését jelenti. Továbbá, mivel nem tájékoztatták arról, hogy a fellebbviteli eljárásban sor kerülhet az általa elkövetett cselekmény átminősítésére, nem tudta megfelelően gyakorolni a védelemhez fűződő jogait azzal a bűncselekménnyel kapcsolatban, amelynek elkövetésében ebben az eljárásban végül is bűnösnek találták. Mivel a Legfelsőbb Bíróságnak a kérelmező felülvizsgálati indítványával kapcsolatban hozott döntése nem orvosolta az eljárás ezen hiányosságait, a kérelmező fenntartja, hogy pere nem felelt meg a tisztességes eljárás követelményeinek az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdése szerinti értelemben.

40. A Kormány előterjeszti, hogy mind a nyomozati szakasz, mind a vádemelés, mind pedig az első fokú és a fellebbviteli eljárás tekintetében teljes mértékben eleget tettek a 6. cikk 3. bekezdésében lefektetett követelményeknek. Az első fokú és a fellebbviteli eljárást illetően a Kormány fenntartja, hogy a fellebbviteli bíróság eljárása a büntetőeljárásról szóló törvény vonatkozó rendelkezéseivel, valamint az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésében biztosított garanciákkal összhangban állt. A kérelmező és ügyvédje számára a fellebbviteli bíróság ítéletét megalapozó minden tényállási elem ismert volt, s már az első fokú tárgyalás irataiban is szerepelt. A kérelmező által elkövetett bűncselekmény átminősítésével kapcsolatban a Kormány hangsúlyozza, hogy a vádirat mindazon tényállási elemeket tartalmazta, amelyeket a Megyei Bíróság úgy értékelt, mint amelyek a csalás büntettét megvalósítják: a kérelmező csalás miatti elítélésére ugyanazon események miatt került sor, mint amelyek miatt ellene vádat emeltek és első fokon elítélték. A Megyei Bíróságnak a Be. 260. §-ára tekintettel csupán az első fokú bíróság hibás minősítését kellett megváltoztatnia. Mindenesetre, a jelentős értékre elkövetett sikkasztás és a jelentős értékre elkövetett csalás törvényi büntetése azonos, és a fellebbviteli bíróság a kiszabott büntetésen nem változtatott.

41. A Bizottság elsőként emlékeztet arra, hogy az eljárás tisztességes voltát az eljárás egészét tekintve kell megítélni (ld. pl. Mialhe (no. 2) v. Franciaország ítélet, 1996. szeptember 26,

Reports of Judgments and Decisions 1996-IV, 1338.o. 43.§ és Imbrioscia v. Svájc ítélet, 1993. november 24, Series A no. 275, 13-14.o. 38.§.)

42. A Bizottság továbbá emlékeztet arra, hogy a 6. Cikk 3. bekezdésének (a) pontja alatti rendelkezés a vádlott „vádról” történő értesítésének szentelendő speciális figyelem szükségességére mutat rá. A bűncselekmény tényállási elemei döntő fontosságú szerepet játszanak a büntetőeljárásban, amennyiben az e tényállások megvalósulását állító irat kézbesítésének a pillanata az, amelytől fogva a gyanúsítottat úgy kell tekinteni, mint aki formálisan kézhez kapta az ellene felhozott vádak tény- és jogbeli alapját tartalmazó írásos értesítést (Kamasinski v. Ausztria ítélet, 1989. december 19., Series A no. 168, 36-37.o., 79.§.) Az Egyezmény 6. cikke 3. bekezdésének (a) pontja nemcsak azt a jogot biztosítja a vádlott számára, hogy a vád „okáról” – azaz azokról a cselekményekről, amelyeket a vádlott állítólagosan elkövetett és amelyekre a vád alapul – tájékoztatást kapjon, hanem azt is, hogy a terhére rótt cselekmény jogi minősítéséről is tájékoztassák. A tájékoztatásnak részletesnek kell lennie (Pélissier és Sassi v. Franciaország ítélet, 1999. március 25, megjelenik: Reports 1999....., ...o. 51.§.)

43. A fenti rendelkezés terjedelmét különösen az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében garantált, tisztességes tárgyaláshoz fűződő általánosabb jog fényében kell megítélni. Büntető ügyekben a vádlott ellen felhozott vádakkal, s következésképpen a bíróság által az ügyben alkalmazható lehetséges jogi minősítéssel kapcsolatos teljes körű és részletes tájékoztatás nyújtása alapvető fontosságú előfeltétel az eljárás tisztességes voltának a biztosításához. Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a 6. cikk 3. bekezdésének (a) pontja nem ír elő semmilyen speciális formális követelményt arra vonatkozóan, hogy a vádlottat milyen módon kell tájékoztatni az ellene felhozott vád természetéről és okáról. A Bizottság továbbá emlékeztet arra, hogy a 6. cikk 3. bekezdésének (a) és (b) pontja egymással összefügg, és hogy a vád természetére és okára vonatkozó tájékoztatáshoz való jogot a vádlott védekezésre való felkészüléséhez fűződő jogának a fényében kell megítélni (Pélissier és Sassi v. Franciaország ítélet, op. cit. 52-54.§.).

44. A Bizottság megjegyzi, először, hogy az 1992. november 25-én kelt vádirat egyetlen vádat, a jelentős értékre elkövetett sikkasztás vádját tartalmazta, és semmi nem utal arra, hogy a csalás vádja valós lehetőségként felmerült volna a bűnüldöző hatóságok előtt lefolytatott eljárásban. Mivel a Keszthelyi Városi Bíróság előtt az érvelés a jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntetése korlátozódott és később a Főügyészség nem fellebbezett a Városi Bíróság döntése ellen, nem lehet azt megállapítani, hogy a kérelmező tudhatott arról, hogy a Megyei Bíróság a jelentős értékre elkövetett csalás alternatív ítéletét hozhatja meg. Tekintettel a vádlott vádról történő értesítésének szentelendő speciális figyelem szükségességére, a Bizottságot nem győzi meg a Kormány azon érve, hogy az eljárás az Egyezmény 6. cikke 3. bekezdése (a) pontjának megfelelő volt (*mutatis mutandis*, Pélissier és Sassi v. Franciaország ítélet, op. cit. 56.§.).

45. A Bizottságnak ezek után azt kell eldöntenie, hogy a csalás magyar törvényi meghatározása alapján a kérelmezőnek tudnia kellett volna-e, hogy a jelentős értékre elkövetett sikkasztás ítélete helyett a jelentős értékre elkövetett csalás ítéletét is meghozhatja a bíróság. Ebben a tekintetben a Bizottság utal arra az egyértelmű különbségre, ami a büntető törvénykönyv 317., illetve 318. §-a alatti törvényi meghatározásai szerint a sikkasztás, illetve a csalás büntette között fennáll. Míg a sikkasztást az követi el, aki a rábízott dolgot jogtalanul

eltulajdonítja, vagy azzal sajátjaként rendelkezik, addig a csalás büntetettét az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt, vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz.

46. A Bizottság nem tud állást foglalni annak a védelemnek az érdemével kapcsolatban, amelyre a kérelmező támaszkodhatott volna, hogyha módjában állt volna a csalás vádjának vitatása. A „sikkasztás” és a „csalás” magyar törvényi meghatározásának nyilvánvaló különbségére tekintettel azonban a Bizottság biztosra veszi, hogy a védekezés eltért volna az eredeti váddal szembeni védekezéstől. A Kormány azon érvelésének, hogy a jelentős értékre elkövetett sikkasztás és a jelentős értékre elkövetett csalás törvényi büntetése azonos, aligha releváns ebben a tekintetben (*mutatis mutandis*, Pélissier és Sassi. v. Franciaország ítélet, op. cit., 60.§.).

47. Mivel az eddig mondottak fényében a csalás nem alkotta a vád szorosan hozzátartozó elemét, a Bizottság úgy véli, hogy amikor a Zala Megyei Bíróság élt az öt kétségekívül megillető joggal arra, hogy átminősítse azokat a tényeket, amelyekre hatásköre kiterjedt, a Bíróságnak lehetővé kellett volna tennie, hogy a kérelmező a védekezéshez főződő jogait a csalás kérdésében gyakorlatban és hatékonyan, s különösen, megfelelő időben gyakorolhassa. A Kormány nem terjesztett elő magyarázatot arra vonatkozóan, hogy a Megyei Bíróság miért nem halasztotta el a tárgyalást az ügy további megvitatása céljából. A Bizottság úgy találja, hogy a kérelmező valójában nem kapott lehetőséget arra, hogy az új váddal szembeni védekezésre felkészüljön, mivel csak a Megyei Bíróság ítéletéből értesült a tényállás átminősítéséről.

48. Összegezve, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező jogát arra, hogy az ellene felhozott vád természetéről és okáról részletes tájékoztatást kapjon, valamint, hogy védekezésének előkészítéséhez megfelelő idővel és eszközökkel rendelkezzen, megsértették. Ebből következik, hogy az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésével együtt vizsgált 6. cikk 3. bekezdésének (a) és (b) pontjait, amelyek a tisztességes eljárás követelményeit tartalmazzák, megsértették.

KONKLÚZIÓ

49. A Bizottság egyhangúlag arra a következtetésre jutott, hogy az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésével együtt vizsgált 6. cikk 3. bekezdésének (a) és (b) pontjait megsértették.

M.-T. SCHOEPFER
a Bizottság titkára

S. TRECHSEL
a Bizottság elnöke